

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎี แนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ที่สำคัญซึ่งใช้ในการศึกษาการพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการควบคุมสินค้าคงคลัง ประกอบด้วย การจัดการองค์กรของธุรกิจ รูปแบบสินค้าคงคลัง โดยมีรายละเอียดดังนี้

การจัดการองค์กรของธุรกิจ (Business Organization)

ธุรกิจขนาดใหญ่มักแบ่งองค์กรให้เป็นแผนก แต่ละแผนกจะมีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานของตนเองที่แตกต่างกันไป แต่จะมีส่วนหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน โดยทั่วไปแล้วเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของธุรกิจที่กำหนดไว้ สามารถปฏิบัติได้ 2 ทางคือ¹

1. แต่ละแผนกรับผิดชอบงานเฉพาะส่วนของแผนกตนโดยไม่คำนึงว่างานของแผนกตนจะไปซ้ำซ้อนหรือเกี่ยวพันกับงานของแผนกอื่นหรือไม่
2. ทุกแผนกภายในองค์กรจะรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายร่วมกัน

ดังนั้น การนำคอมพิวเตอร์มาช่วยในองค์กรจะทำได้ 2 ระบบ คือ

1. ระบบดั้งเดิม (Traditional System Approach) ระบบนี้จะสนองความต้องการของผู้บริหารแต่ละแผนก โดยที่การทำงานของแต่ละแผนกจะเป็นอิสระต่อกัน ดังนั้น ระบบนี้จึงเป็นระบบที่ทำให้เกิดความซ้ำซ้อน
2. ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ (Management Information System) ระบบนี้จะสนองความต้องการของผู้บริหารระดับสูง โดยจัดทำระบบรวม (Integrated System) เป็นระบบที่รวบรวมงานของแต่ละแผนกภายในองค์กรที่มีส่วนร่วมกันเข้าไว้ด้วยกัน ข้อมูลขององค์กรที่เก็บไว้จะเรียกว่าฐานข้อมูล (Data Base) ซึ่งรวบรวมข้อมูลทั้งหมดขององค์กรไว้ที่ศูนย์กลางข้อมูลทั้งหมด

รูปแบบสินค้าคงคลัง (Inventory Model)²

สินค้าคงคลังหรือสินค้าคงเหลือ คือวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ที่หน่วยงาน องค์กร บริษัทหรือโรงงานเก็บไว้เพื่อนำมาผลิต (กรณีเป็นวัตถุดิบ) หรือเพื่อจำหน่ายให้ลูกค้า ธุรกิจแทบทุกประเภท

¹สุพัชรา บุญมาก ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และการประมวลผลข้อมูลทางธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์. (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532, หน้า 17-22)

²พิชิต สุขเจริญพงษ์, การจัดการวิศวกรรมผลิต. (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด, 2537 หน้า 100-104)

จะต้องเกี่ยวข้องกับปัญหาสินค้าคงคลัง ถ้าความต้องการซื้อของลูกค้ามากกว่าจำนวนสินค้าคงคลังที่มีอยู่จะทำให้บริษัทขาดกำไร ที่ควรจะได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งมีตลาดแข่งขันเสรี ผลิตภัณฑ์ที่ให้ประโยชน์เหมือนกันหรืออาจเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันแต่ผลิตโดยบริษัทต่างๆ กันมีจำนวนมากมาย ดังนั้น ถ้าบริษัทใดมีสินค้าคงคลังไม่พอเพียงต่อความต้องการของลูกค้าแล้ว จะมีผลทำให้ลูกค้าต้องไปซื้อจากบริษัทคู่แข่ง ซึ่งจะทำให้เกิดผลเสียหายระยะยาวแก่บริษัท คือ ความเชื่อถือของลูกค้าที่มีต่อบริษัทจะลดลงและลูกค้าจะไม่กลับมาซื้อสินค้าของบริษัทอีกเลย ในทางตรงกันข้าม ถ้าปริมาณสินค้าคงคลังมีมาก ทางบริษัทจะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากในการซื้อวัตถุดิบเพื่อผลิตสินค้า นอกจากนั้นยังมีค่าใช้จ่ายด้านการเก็บรักษาสินค้า ค่าประกันภัย ค่าเช่าโกดัง ฯลฯ และยังถ้าความต้องการซื้อน้อยกว่าปริมาณสินค้าคงคลัง ยังจะทำให้เสียโอกาสในการนำเงินทุนดังกล่าวไปลงทุนด้านอื่นๆ หรือฝากธนาคาร ดังนั้น จึงมีการศึกษาปัญหาสินค้าคงคลังเพื่อไม่ให้มีปริมาณสินค้าคงคลังมากหรือน้อยจนเกินไป นั่นคือ การบริหารของบริษัทจะต้องตัดสินใจว่าควรซื้อหรือผลิตสินค้าครั้งละกี่หน่วย และเมื่อใดจึงควรสั่งซื้อ เพื่อให้เสียค่าใช้จ่ายต่ำสุด

นอกจากนั้น การมีสินค้าคงคลังจะช่วยให้แก้ปัญหาต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ลดต้นทุนสินค้าต่อหน่วย การสั่งซื้อสินค้าหรือวัตถุดิบเป็นปริมาณมาก จะทำให้ต้นทุนต่อหน่วยต่ำนอกจากนั้นยังประหยัดค่าขนส่งด้วย
2. ช่วยให้มีสินค้าสนองความต้องการของลูกค้าตลอดเวลา สำหรับการผลิตสินค้าบางชนิด เช่นผลไม้กระป๋อง ปลากระป๋อง ฯลฯ ซึ่งไม่สามารถจัดหาวัตถุดิบได้ตลอดปีดังนั้นในฤดูกาลที่มีวัตถุดิบก็จะทำการผลิตเต็มที่และเก็บสินค้าไว้ขายตลอดปี
3. ช่วยรักษาระดับการผลิต ในกรณีที่ไม่สามารถจัดหาวัตถุดิบได้ตลอดเวลา ก็อาจจะเก็บวัตถุดิบไว้เป็นจำนวนมากในช่วงที่สามารถจัดหาได้ ซึ่งจะทำให้มีการผลิตตลอดปี และเป็นการช่วยให้คนงานมีงานทำตลอดปีด้วย
4. ทำให้สามารถวางแผนการผลิตและการจัดจำหน่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้ามีสินค้า/วัตถุดิบ มากเท่าใดก็จะทำให้การวางแผนทั้งด้านการผลิตและการจัดจำหน่ายทำได้ง่ายขึ้นเท่านั้น ทั้งในด้านการจัดซื้อ ด้านโรงงาน การขนส่ง ฯลฯ

สำหรับข้อเสียของการมีสินค้าคงคลังคือ การที่มีปริมาณสินค้าคงคลังมากจะทำให้เสียค่าใช้จ่ายมากทั้งด้านต้นทุนสินค้า/วัตถุดิบ ค่าเก็บรักษา เบี้ยประกัน ค่าเช่าโกดัง ค่าเสื่อมราคาสินค้า เช่น เสื้อผ้า และค่าเสียหายของสินค้า ฯลฯ

ดังนั้น ปัญหาของสินค้าคงคลังคือ

1. ปริมาณสั่งซื้อแต่ละครั้ง
2. จะสั่งซื้อเมื่อใด

ค่าใช้จ่ายของปัญหาสินค้าคงคลัง

จะพบว่าวัตถุประสงค์ในการจัดทำสินค้าคงคลังก็เพื่อให้มีค่าใช้จ่ายต่ำสุด ค่าใช้จ่ายของปัญหาสินค้าคงคลังประกอบด้วย

1. ค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนในการสั่งซื้อหรือผลิตสินค้า (Ordering or Manufacturing Cost) เป็นค่าใช้จ่ายในการสั่งซื้อวัตถุดิบ/สินค้า เพื่อนำมาเก็บไว้เป็นสินค้าคงคลังของบริษัท ค่าใช้จ่ายประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้
 - ก. ค่าใช้จ่ายส่วนคงที่ (Fixed Cost) เป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่ขึ้นกับปริมาณ/จำนวนสินค้าที่สั่งซื้อ ค่าใช้จ่ายส่วนนี้ประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายสำนักงาน เช่น เงินเดือน ฝ่ายจัดซื้อ พนักงานขนของ การออกไปสั่งซื้อ การติดตามการสั่งซื้อ ฯลฯ จะพบว่าค่าใช้จ่ายส่วนนี้จะไม่ขึ้นอยู่กับจำนวนครั้งที่สั่งซื้อ
 - ข. ค่าใช้จ่ายส่วนแปรผัน (Variable Cost) เป็นค่าใช้จ่ายที่ขึ้นกับจำนวนสินค้าที่สั่งซื้อ/ผลิต เช่น ต้นทุนสินค้า ค่าขนส่ง ฯลฯ ดังนั้น ในการสั่งซื้อแต่ละครั้ง จะมีค่าใช้จ่าย = ค่าใช้จ่ายส่วนคงที่ + ค่าใช้จ่ายส่วนผันแปร
2. ค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง (Holding or Carrying Cost) เป็น ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการเก็บรักษาสินค้า ซึ่งประกอบด้วย ค่าเช่าสถานที่ที่ใช้ในการเก็บสินค้า ค่าดูแลรักษา ค่าไฟฟ้า ค่าเบี้ยประกัน ค่าเสียหายของสินค้า ค่าเสื่อมราคา ฯลฯ ค่าใช้จ่ายส่วนนี้จะแปรผันตามจำนวนสินค้าที่เก็บและระยะเวลาที่เก็บ
3. ค่าใช้จ่ายหรือค่าเสียหายที่เกิดจากความถี่ของการซื้อต่ำกว่าปริมาณ/จำนวนสินค้าคงคลังที่มีอยู่ (Inventory Shortage Cost or Shortage Penalty Cost) เช่น ความต้องการซื้อรถยนต์ บางยี่ห้อ บางรุ่น จะมากกว่าจำนวนรถที่มี ลูกค้าน่าจะต้องสั่งจองไว้ โดยที่ทางบริษัทจะต้องติดตามทั้งการผลิตและลูกค้า ซึ่งจะเกิดค่าใช้จ่ายส่วนนี้ขึ้น นอกจากนี้ สำหรับสินค้าบางชนิด อาจจะทำให้เกิดผลเสียหายต่อธุรกิจนั้น ในอนาคตทั้งในแง่ชื่อเสียงและรายได้

รูปแบบของการแก้ปัญหาสินค้าคงคลังมีดังนี้³

1. รูปแบบที่ความต้องการซื้อคงที่ (Stable Demand Model)
2. รูปแบบที่ความต้องการซื้อไม่คงที่ (Probabilistic Demand Model)
3. รูปแบบโปรแกรมไดนามิก (Dynamic Programming Model)

โดยที่แต่ละรูปแบบมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน คือ หาขนาดสั่งซื้อ/ผลิตต่อครั้งและความถี่ในการสั่งซื้อ/ผลิต เพื่อให้ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสินค้าคงคลังต่ำสุด

³ ศิริจิต สุขเจริญพงษ์, การจัดการวิศวกรรมผลิต, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด, 2537 หน้า 105-108)

1. รูปแบบที่ความต้องการซื้อคงที่ (Stable Demand Model)

สำหรับรูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่มีสมมติฐานว่าทราบความต้องการซื้อของลูกค้าและความต้องการซื้อมีค่าคงที่ โดยผู้บริหารจะต้องตัดสินใจว่าควรสั่งซื้อสินค้าครั้งละจำนวน/ปริมาณเท่าใด และความถี่ในการสั่งเป็นอย่างไร จึงมีการหาปริมาณการสั่งซื้อที่ประหยัด

การหาปริมาณการสั่งซื้อที่ประหยัด (Economic Order Quantity : E.O.Q)

การหาปริมาณการสั่งซื้อที่ประหยัด หมายถึง การคำนวณหาปริมาณสินค้าที่อาจจะสั่งให้โรงงานของบริษัทผลิต ในแต่ละครั้งหรือเป็นการสั่งซื้อปริมาณสินค้า/วัตถุดิบจากแหล่งภายนอกบริษัท ถ้าสั่งซื้อแต่ละครั้งเป็นจำนวน/ปริมาณมาก ค่าเก็บรักษาสินค้าคงคลังก็จะมาก แต่ต้นทุนในการออกใบสั่งซื้อจะน้อย ในทางตรงกันข้าม ถ้าในแต่ละครั้งสั่งซื้อสินค้าเป็นจำนวนน้อย ก็จะทำให้ต้นทุนในการสั่งซื้อรวมต่อปีสูงแต่ค่าเก็บรักษาสินค้าคงคลังจะต่ำ ดังนั้น การหาขนาดสั่งซื้อที่ประหยัดจึงมีเป้าหมายเพื่อให้ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกี่ยวกับสินค้าคงคลังต่ำสุด การหาขนาดสั่งซื้อที่ประหยัดจะแบ่งตามลักษณะของปัญหาดังนี้

1. กรณีที่ได้รับสินค้าครบจำนวนที่สั่งทันที (Zero Lead Time)
2. กรณีที่ไม่ได้รับสินค้าทันที (Non-Zero Lead Time)
3. กรณีที่ต้องซื้อสินค้าเป็นล็อต (When The Order Quantity must be in Lot Sizes)
4. กรณีที่ผู้ขายกำหนดจำนวน/ปริมาณต่ำสุดที่จะขาย (When a Minimum-Order Quantity is Specified by the Supplier)
5. กรณีที่สินค้า/วัตถุดิบมีอายุ (When an Upper Limit is give on the Time Supply)
6. กรณีที่มีส่วนลดตามจำนวนสินค้าที่สั่งซื้อ (Quantity Discount)

2. รูปแบบที่ความต้องการซื้อไม่คงที่ (Probabilistic Demand Model)

จากหัวข้อที่ 1 ที่มีสมมติฐานว่าทราบความต้องการซื้อและความต้องการซื้อคงที่ ซึ่งเป็นไปได้ยากในทางปฏิบัติ เนื่องจากความต้องการซื้อที่มีต่อสินค้าบางชนิดจะไม่คงที่ เช่น หนังสือพิมพ์จะขายดีในช่วงเช้า หรือร่มจะขายดีในช่วงฤดูฝน เครื่องปรับอากาศจะขายได้ดีในช่วงฤดูร้อน ฯลฯ รูปแบบนี้จะ แบ่งเป็นหลายประเภท แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงบางประเภทเท่านั้น

2.1 รูปแบบ 1 -ช่วงเวลา (Single-Period Method)

เป็นรูปแบบที่ใช้กับปัญหาที่มีการเก็บสินค้าเพื่อขายใน 1 ช่วงเวลาเท่านั้น เช่น การขายหนังสือพิมพ์รายวัน จะสั่งมาในช่วงเช้าและขายได้เฉพาะวันที่สั่ง ถ้าเลขวันนั้นไปแล้วจะขายไม่ได้หรือถ้าขายได้ก็จะขายเป็นมูลค่าเศษกระดาดเท่านั้นหรือใช้กับสินค้าเสียง่าย เช่น พืช ผัก ผลไม้ อาหารสด ซึ่งจะขายได้ในช่วงหนึ่งๆ เท่านั้น ถ้าเหลือก็จะเสียหายหรือเป็นรูปแบบที่ใช้กับสินค้าที่ล้าสมัยง่าย เช่น เสื้อผ้า สินค้าที่ต้องใช้เทคโนโลยีสูง เมื่อหมดสมัย ก็จะขายไม่ได้ อาจจะใช้กับสินค้าที่

ใช้ตามฤดูกาล เช่น ชุดว่ายน้ำ เสื้อกันหนาว เครื่องปรับอากาศและสินค้าที่มีอายุ เช่น ยารักษาโรค เป็นต้น

ดังนั้น 1-ช่วงเวลาสำหรับสินค้าแต่ละชนิดจะไม่เท่ากัน เช่น หนังสือพิมพ์ 1-ช่วงเวลา เป็น 1 วัน สินค้าฤดูกาล 1-ช่วงเวลา อาจเป็น 3-4 เดือน หนังสือรายสัปดาห์ 1-ช่วงเวลา คือ 1 สัปดาห์ เป็นต้น

ในรูปแบบนี้ จะต้องมีการเก็บสินค้าไว้ก่อนที่จะเริ่มจำหน่ายและความต้องการซื้อในช่วงเวลาจะไม่แน่นอน นั่นคือ ตัวแปรความต้องการซื้อเป็นตัวแปรสุ่ม ดังนั้นอาจจะเกิดกรณีที่สินค้าไม่พอขาย ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายขึ้นโดยคิดเป็นค่าใช้จ่าย ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากต้องสั่งซื้อสินค้าเพิ่มระหว่างช่วงเวลา ซึ่งอาจจะซื้อในต้นทุนที่แพงขึ้น เสียค่าขนส่งและค่าเสียชื่อเสียง ฯลฯ แต่ถ้ามีสินค้าเหลือตอนปลายช่วงจะต้องเสียค่าเก็บรักษาสินค้า ซึ่งค่าใช้จ่ายส่วนนั้นหมายถึงค่าเก็บรักษาสินค้าระหว่างช่วงเวลากับค่าเสื่อมราคา

2.2 รูปแบบหลายช่วงเวลา (Multi-period Models)

ธุรกิจบางประเภทอาจจำหน่ายสินค้าที่เก็บไว้ขายได้มากกว่า 1 ช่วงเวลา (1 ฤดูกาล, 1 เดือน, 1 วัน) สินค้าที่เหลือจากช่วงก่อนจะนำมาขายได้ในช่วงเวลาถัดไป สินค้าประเภทนี้ได้แก่ สินค้าคงทน สินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวันและสินค้าที่ไม่มีอายุ เช่น เฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้าทั่วไป หนังสือเรียน ของเล่น เป็นต้น เช่น ถ้าจะขายสินค้าชนิดหนึ่ง ใน 2 เดือน โดยถือว่า 1 ช่วงเวลาคือ 1 เดือน ปัญหานี้จึงเป็นปัญหาสินค้าคงคลัง 2 ช่วงเวลา

การคำนวณหานโยบายการสั่งซื้อที่เหมาะสมในกรณีปัญหา 2-ช่วงเวลา เป็นไปได้หรือไม่ที่จะใช้ผลลัพธ์จาก 1 ช่วงเวลา เป็นจำนวน 2 ครั้ง

คำตอบก็คือ การนำผลลัพธ์จาก 1-ช่วงเวลา มาใช้ 2 ครั้งไม่ใช่ผลลัพธ์ที่เหมาะสมของปัญหา 2-ช่วงเวลาเสมอไป เนื่องจากถ้าพิจารณาปัญหาลักษณะ 2-ช่วงเวลา เป็น 1-ช่วงเวลาจะทำให้เสียค่าใช้จ่ายรวมน้อยกว่าพิจารณาปัญหาที่ละช่วงเวลาและนอกจากนั้นยังสามารถพิจารณาปัญหานี้ในแง่โปรแกรมไดนามิกได้ด้วย

3. รูปแบบโปรแกรมไดนามิก (Dynamic Programming Model)

ความหมายของโปรแกรมไดนามิก การบริหารงานในทุกๆ ด้านจะต้องมีปัญหาด้านการตัดสินใจ ซึ่งส่วนใหญ่การตัดสินใจจะมีเป้าหมายเพื่อหาค่าสูงสุดหรือค่าต่ำสุด เช่น ต้องการหาค่าไรสูงสุด ค่าใช้จ่ายต่ำสุด โดยใช้ทรัพยากรน้อยที่สุดหรือเสียเวลาต่ำสุด เทคนิคการแก้ปัญหาข้างต้นอาจจะใช้เทคนิคโปรแกรมเชิงเส้นในกรณีที่ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในปัญหาอยู่ในรูปเชิงเส้นหรืออาจจะนำเทคนิคโปรแกรมไม่เชิงเส้น (Nonlinear Programming) มาใช้ ถ้าความสัมพันธ์ของตัวแปรของปัญหาอยู่ในรูปไม่เชิงเส้น เช่น เป็นกำลังสอง เป็นต้น แต่ไม่ว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรจะเป็นรูปเชิงเส้นหรือไม่ก็ตาม เราสามารถนำเทคนิคโปรแกรมไดนามิก ไปใช้แก้ปัญหาได้

ดังนั้น โปรแกรมไดนามิกจึงเป็นเทคนิคที่ใช้แก้ปัญหาเกี่ยวกับการตัดสินใจที่มีเป้าหมายเพื่อหาค่าสูงสุดหรือต่ำสุด โดยที่ความสัมพันธ์ของตัวแปรในปัญหาจะอยู่ในรูปแบบใดก็ได้ จากนั้นเทคนิคการแก้ปัญหาของโปรแกรมไดนามิกจะต้องแบ่งปัญหาออกเป็นปัญหาย่อยๆ หลายปัญหา เรียกปัญหาย่อยแต่ละปัญหาว່ว่าขั้นตอน (Stage) โดยจะต้องแก้ปัญหาย่อยหรือขั้นตอนทีละขั้นตอนและในแต่ละขั้นตอนจะคำนวณได้ผลลัพธ์ย่อย 1 ผลลัพธ์ เมื่อแก้ปัญหาย่อยทุกขั้นตอนแล้วจะนำผลลัพธ์ของปัญหาย่อยมาเรียงกันตามลำดับขั้นตอนที่สัมพันธ์กัน จนถึงขั้นสุดท้ายจึงจะได้ผลลัพธ์ของปัญหาทั้งหมด โดยที่การหาผลลัพธ์จะเริ่มต้นจากขั้นตอนแรกหรือขั้นตอนสุดท้ายก็ได้และการหาผลลัพธ์ขั้นถัดไปจะใช้ผลลัพธ์ของขั้นตอนที่คำนวณไปแล้ว

ตัวอย่างปัญหาที่ใช้โปรแกรมไดนามิก

1. การลงทุน ในกรณีที่มีเงินทุนอยู่ จะจัดสรรเงินทุนไปลงทุนอะไรบ้าง เช่น พันธบัตร หุ้นหรือลงทุนด้านอื่นๆ เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด
2. การจัดสรรทรัพยากรบุคคล ถ้ามีพนักงานอยู่ n คน ในการทำงาน m ชิ้น จะจัดให้พนักงานทำงานชิ้นละกี่คน เพื่อให้ได้ผลผลิตสูงสุด
3. การจัดสรรงบประมาณ **บริษัท** องค์กร/บริษัทที่ต้องการประชาสัมพันธ์สินค้าของงาน โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ลูกค้ารู้จักสินค้าของบริษัทมากที่สุด โดยมีงบประมาณสัมพัทธ์อยู่อย่างจำกัด
4. **แก้ปัญหาสินค้าคงคลัง** โดยการตัดสินใจว่าควรจะสั่งซื้อหรือผลิตสินค้าครั้งละกี่หน่วย เพื่อให้ค่าใช้จ่ายรวมต่ำสุด